

Forflag bortfalder formedelst Afstemningen over Minoritetens Forflag til § 2. (Ordføreren: Ja, meget rigtigt). Discussionen er aaben.

Ordføreren: Denne Paragraph indeholder en Dypregnelse af, hvori Væbningens Tjeneste, i Fredstid og saalænge Væbningen ikke er stillet under Krigsministerens Overbefaling, skal bestaae. Forfaavidt det under Litr. b hedder: „Bagttjenesten i Staden, naar de sammesteds garnisonerede Hærsafdelinger formedelst anden Tjeneste ere forhindrede fra at udføre samme, dog kun efter Justitsministeriets Bestemmelse“, saa har Udvalget antaget, at denne Bagttjeneste ikke synes at burde gjøres afhængig af, at de sammesteds garnisonerede Hærsafdelinger formedelst anden Tjeneste ere forhindrede fra at udføre samme. Man havde friere Hænder med Hensyn til Væbningen, naar man istedetfor denne Parenthesis satte, „naar saadan under særlige Omstændigheder maatte ansees fornøden“; men Udvalget har formeent, at denne Parenthesis uden Skade kunde udgaae, uden at noget blev sat istedet, og det er det, vort Forflag gaaer ud paa. Forfaavidt det dernæst hedder: „dog kun efter Justitsministeriets Bestemmelse“, har man ogsaa antaget, at disse Ord kunde udgaae, idet det nemlig maatte følge af sig selv, at Justitsministeren, som Overbefalende, i ethvert Tilfælde maatte kunne foranledige, at en saadan Tjeneste paalagdes Væbningen, naar han fandt det fornødent. Vi have derimod foreslaaet, at der skulde tilføies Litr. b. en Passus, som gaaer ud paa, at i det Tilfælde, nemlig naar Væbningen commanderes til Vagt i Staden, skulde den vægtgjørende Styrke, i Overeensstemmelse med de for Militairretaten gjældende Regler, underlægges Fæstningens Commandant. Det er jo nemlig Noget efter den militære Lovgivning gjældende, at Commandanten i Fæstningen er Overbefalende over samtlige

Vagter med Undtagelse af Slotsvagterne. Det er netop derfor, at disse Ord tilføies: „i Overeensstemmelse med de for Militairretaten gjældende Regler“, det er for at tilfænde give, at, hvad der gjaldt for de øvrige Vagter i Staden, maatte ogsaa gjælde for de borgerlige Vagter, at vi have troet, at en saadan Tilføining burde stee. Hvad dernæst Litr. c angaaer, gaaer vor Indstilling ud paa, at Ordene: „efter særlig Befaling af Chefen“ udgaae; især, hvis vor tidligere Indstilling, at Ordene „efter Justitsministeriets Bestemmelse“ udgaaer, tages tilfølg, ville disse Ord blive saa meget mindre fornødne, som det længere nede i samme Litra hedder, at Bedkommende, som requirerer Væbningen, derom har at henvende sig til Væbningens Chef. Vi have ogsaa troet, at Ordet „mindre“ i 3die Linie foran Afdeling, kunde udelades; thi det er overhovedet ganske ubestemt, hvad der er en større eller en mindre Afdeling, og det kunde derfor maaskee uden Skade være borte, for ikke at give Anledning til Tvivl; og fremdeles have vi troet, at Ordene „den ordentlige Tjeneste eller Væbningens indre Orden“ kunde udgaae og erstattes med det ene Ord „Tjenesten“ som tilstrækkeligt betegnende. Endelig have vi meent, at det sidste Punktum i Litr. c., hvor det hedder: „I overordentlige Tilfælde kan Sammentakelsen kun stee efter Justitsministerens Anordning“ egentlig burde udgaae efter det Princip, som jeg før tillod mig at henvise til, at Justitsministeren, som Overbefalende, i ethvert Tilfælde maatte kunne foranledige, at Væbningen traadte under Gevær. Iøvrigt har det været Udvalgets Mening, at Chefen i ethvert Tilfælde maatte have Ret til at sammenkalde Væbningen, naar han fandt det nødvendigt, hvorimod han naturligvis maatte kunne drages til Ansvar, hvis han i denne Henseende skulde have handlet pligtstridigt.